

VICTOR METHOS

**TAPJA
NAINÉ**

TRILLER

Originaali tiitel:
Victor Methos
A Killer's Wife
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori välja mõeldud või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elavate või surnud inimestega või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Martin Leis
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Chrisotpher Lin

Text copyright © 2020 by Victor Methos. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

D09403721
ISBN 978-9949-82-805-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See, mis meile teadvuse kujul kätte antakse, ei ole midagi
enam kui sädemeke alateadvuse leekide vahel. Meie
teadlikkuse all laiub hirmude ja kogu maailma hämaruse mets.
Mõnes üksikus inimeses murravad need kummituslikud tungid
end vabaks ja koletised ronivad sügavikust välja.*

*„Alateadvuse tungide psühhopatoloogia“
Dr Nicolas H. Lagrand*

1

Jordan Russo kiskus kõrvalistuja ukse lahti ja hüppas sõitvast autost välja.

Esimese asjana tundis ta asfaldi tuliseid hambaid paljaste jalgade vastas. See kraapis põlvedelt ja reitelt naha maha ning valu tulvas üle keha, nagu oleks ta põlema pandud.

Ta oleks karjunud, aga maantee oli lõõnud ta hingetuks. Ta tundis vere maitset ja tõmbas keelega üle kukkudes katki läinud hammaste sämbuliste servade.

Kui ta proovis istuli tõusta, pani pimestav agoonia ta arvama, et on murdnud mõne ribi – teda oleks nagu üle keha nugadega torgitud. Aga ta sundis end istuli ja krimpsutas valu pärast nägu.

Ta vaatas ringi. Nii sügaval Nevada kõrbes ei ole miilide kaupa midagi peale selge sinise taeva, punaste kaljude, liivaluidete ja kaktuste.

Eest kostis kriuksuv heli. Autol olid pidurid põhja vajutatud.

„Ei,“ pomises ta peaaegu nuttes.

Ta lükkas end püsti ja otsemaid andis parem jalg järele. Ta valmistas end valu vastu ette, tõusis uuesti ja kõõberdas üle lähima luite paistva suure kivikuhjatise suunas.

Ta vaatas tagasi just siis, kui juht autost väljus.

„Ei, ei...“

Ta sundis end jooksuma ja kukkus kaks korda. Ta nuttis nüüd, mõeldes oma emale. Kui ta siin sureks, jääks ema sellesse suurde majja täiesti üksi ega saaks kunagi teada, mis tütrega juhtus.

Kui ta jõudis kuhjatise lähedal asuva kaljurahnu juurde, andis jalgu uuesti järele ja ta vajus vastu rahnu, kasutas seda tasakaalu hoidmiseks toetuspunktina ja ukerdas selle taha. Kivide vahel oli väike orv – avaus polnud suur, aga võib-olla sellest piisab...

Ta laskus neljakäpakile ja pressis keha läbi väikese ava, kivirüngad kraapisid ta nahka ja muljusid vigastatud roideid. Valu oli nii metsik, et ta pidi suu kinni katma, et karjet summutada.

Orv oli kapisuurune. Ta litsus ennast vastu kive ja vaatas üles. Kitsast praost kivide vahel paistis päikesekiir. Ta pani väriseva käe taskusse ja võttis telefoni välja. Ekraan oli puruks, aga töötas.

„Palun,“ sosistas ta, „palun palun palun...“

Ühtegi levipulka ei olnud. Ta helistas 911 ja kõne ei läinud läbi. Telefonist kostev vaikus viis temast viimase kui jõuraasu.

Väljas liiva peal krabisesid sammud.

Ta ahmis õhku ja kattis suu, silmad pisaratest märjad, samal ajal kui uriin tungis läbi ta lühikeste pükste ning nõrgus veritsevatele marraskil jalgadele.

Läbi avause sööstis käsi ja haaras ta pahklust.

„Ei! Appi! Palun aidake keegi!“

Ta tundis jõulist tõmmet, mis rebis jala peaaegu puusaliigesest välja. Ta sõrmed klammerdusid maasse, aga nende vahele ei jäänud midagi peale lahtise liiva. Ta tõmmati ühe võimsa rapsakuga välja kuuma päikse kätte, tema peale langes vari ja ta karjus.

2

Karje läbistas kohtusaali vaikuse.

Jessica Yardley tõmbus vastu tunnistajapingi ees olevat piiret, kui süüdistatav Donald Burrow üle kaitsetiimi laua hüppas. Yardley nägi tema raevu, tema haljast viha. Hetkeks tardusid kõik, isegi Burrow' advokaat. Keegi ei takistanud teda.

Siis taastus järsku kohtusaali tavapärase kiirus. Kohtuteener võttis Burrow' l ümbert kinni. Teine kargas talle otsa ja virutas põlvega mehele selga, rebides ta käed selja taha terava nurga all üles, nii et pastakas, mille ta relvaks kaasa oli haaranud, kukkus tal peost.

Yardley hingas sügavalt välja, ehkki ei olnud märganudki, et oli hinge kinni hoidnud.

Kohtunik tagus haamriga, nõudes korda. Yardley pöördus tunnistajapingis istuva noore naise poole – see oli keskkooliõpilane, keda Burrow oli kaks päeva keldris luku taga hoidnud, enne kui tal oli õnnestunud põgeneda ja politsei kutsuda. Tüdruk värises, kasutatud pabertaskurätikud peos puntras. Yardley võttis ta käe ja ütles: „Ta ei saa sulle enam liiga teha.“

Kohtunik haugatas: „Esindajad, astuge ligi.“

Yardley ja Martin Salinger läksid kohtuniku juurde. Kohtunik lülitas mikrofondi välja ja ütles: „Eeldan, et soovite esitada taotluse, härra Salinger.“

„Austatud kohus, meil on kahtlemata vaja protsess kehtetuks tunnistada. Pärast sellise asja nägemist ei saa vandekohus kuidagi erapooletu olla.“

Yardley kulmud kerkisid. „Vaidlen vastu,“ ütles ta. „Asjas Oregon *versus* Kennedy ütles ülemkohus selgelt, et protsessi kehtetuks tunnistamine on selleks, et kaitsta süüdistatavat prokuröri või kohtu tegude eest, aga mitte tema enda tegude eest. Vastasel juhul võiks süüdistatav iga kord, kui menetlus viltu kisub, kedagi lihtsalt pastakaga rünnata ja uue protsessi saada.“

Kohtunik noogutas. „Preili Yardleyl on õigus. Paneme asja protokollki ja teeme ametlikuks.“

„Austatud kohus,“ palus Salinger, „sama hästi võite mu kliendi kohe oksa tõmmata, sest see vandekohus ei saa enam kuidagi erapooletu olla.“

Yardley sõnas: „Siis öelge talle, et ta teinekord vandekohtu ees inimesi ei ründaks.“

„Ma olen otsuse teinud, härra Salinger, ja teil on õigus esitada selle kohta vaie. Minge palun tagasi.“

Kohe, kui istung selleks päevaks lõppes, kummardus Salinger üle vahekäigu: „Teie pakkumine on ikka jõus?“ küsis ta. „Kolmkümmend aastat?“

„On küll.“

„Andke mulle siis pool tundi. Aitäh, et te pakkumist tagasi ei võta. Paljud prokurörid võtaksid.“

„Martin, ma ei ole kättemaksuhimuline. Uskuge või ei, aga ka mina olen siin selleks, et tema õigusi kaitsta.“

Just samal hetkel hakkas tema telefon vibreerima. Ta tõstis käe, et anda Salingerile märku, et jääb ta vastust ootama. Nähes, kes on helistaja, lõi talle kõhtu suurem hirm kui siis, kui Burrow oli tema suunas sööstnud. Talle helistati tütre koolist.

Ta võttis kõne vastu ja ütles: „Millega Tara nüüd hakkama sai?“

„Usun, et oleks parem, kui räägiksite härra Jacksoniga.“ Denise'il, keskkooli sekretäril, oli hää, mis suutis olla ühtaegu kaastundlik ja asjalik. „Tara on praegu tema kabinetis. On teil võimalik siia tulla?“

„Hästi, andke mulle pool tundi.“

Ta võttis oma nahkportfelli ja oli just püsti tõusnud, et lahkuda, kui nägi saali tagaosas kaht tumedas ülikonnas meest. Et kohtusse tulirelvaga lihtsam sisse oleks saada, oli ühel neist Föderaalse Juurdlusbüroo agendi lamineeritud töötöend püksiaasa külge kinnitatud. Tal olid õlgadeni juuksed ja habemetüügas – Yardley teadis, et mehe ülemus Los Angeleses oli teda selle eest korduvalt kritiseerinud, aga nüüdseks kandis ta seda juba uhkusega. Cason Baldwin oli öelnud Yardleyle rohkem kui üks kord: „Põrgusse see J. Edgar Hoover ja ta nolgid.“

Baldwini kõrval seisev mees oli lühike ja jässakas latiino, kelle parempoolsest varrukast vaatas välja vana, osaliselt eemaldatud tätoveeringu luitunud arm.

„Kolmkümmend aastat, et ta meelitas selle tüdruku kiriku juures oma autosse ja tegi kõike seda, mida ta siis tegi?“ ütles Baldwin, kui Yardley ligemale astus. „Minule tundub, et siin peaks selgelt eluaegse kütma.“

Yardley muigas. Baldwin nägi välja täpselt selline nagu siis, kui nad lühikest aega kohtamas olid käinud, nii ammu, kui see ka oli. „Õiglus peab kehtima ühtmoodi kõigile või muidu ei kehti see kellelegi. Sellise aja karistusmaatriks määras, nii et sellise ma talle ka andsin.“

„Maatriks kalkuleeris sellise karistuse, sest ta on varem karistamata, aga sellegipoolest on ta närkakas.“

„Tal on ka õigused, just nagu kõigil teistel. See ei võta neid ära.“

Baldwin itsitas. „Sul oli alati hell süda.“ Ta vaatas teise mehe poole ja ütles: „See on Oscar Ortiz. Oscar, Jessica.“

Ortiz sai parajasti tekstisõnumi ning öeldes „tere“ oli ta pilk alla oma telefonile suunatud.

Yardley astus kõrvale, sest Donald Burrow' perekond tungles temast mööda, et kahepoolsest uksest välja saada. Enamik neist ei pööranud pilku tema poole, ema aga vaatas talle oma punaste märgade silmadega otse näkku ja ütles: „Ma loodan, et teil on poeg ja et sama asi juhtub temaga, et te tunneksite, kuidas on teada, et su poiss pannakse puuri surema.“

Yardley ootas vaikselt, kuni nad väljusid.

„Äh, mida iganes,“ ütles Ortiz, kui nad läinud olid. „Ütle pojale, et ta jumalale pinda ei käiks ja siis ei juhtu temaga midagi.“

Baldwin vaatas teda hetke ning pöördus siis Yardley poole ja ütles: „Kas me saaksime rääkida?“

„Ma ei saa. Tara koolist just helistati ja mul on vaja sinna minna.“

„See võtaks ainult hetke.“

„Mu auto on maa all parklas. Teel sinna saame rääkida.“

„Ei. Ma tahaksin rääkida omavahel. Kui see on võimalik. Ma luban, et see ei võta kaua.“

Ortize näoilme oli samuti pinev. Yardley heitis pilgu ühe näolt teisele. Tavapärased asjad oleks saanud telefoni teel korda ajada. Et ta oli isiklikult kohale tulnud, tähendab, et Baldwinil on vaja paluda midagi sellist, mille kohta mees teab, et see talle ei meeldi.

„Hea küll. Aga mul on ainult paar minutit.“

Las Vegase föderaalne kohtumaja Second Streetil oli neljakorruseline kandiline terasest ja klaasist hoone, mida mõned töötajad hüüdsid Borgi Kuubiks – viide, mida Yardley ei mõistnud.

Advokaadi-kliendi nõupidamisruumid olid avarad, neis olid pruunid tammepuidust lauad ja aknad, mis avanesid palmidega ääristatud tänavatele. Yardley istus ja asetaski portfelli põrandale. Ortiz sulgese ukse.

„Nii et sa panid Garrett Streeti inimröövli trellide taha,“ ütles Baldwin. „See on päris suur asi, millega ühele poole saada. Naabruskonnal veab, et Burrow ei olnud jõudnud veel tapma hakata.“

„Tüdrukule tuleb au anda, et ta leidis viisi, kuidas jalga lasta. Lihtsalt küsi, Cason.“

„Küsi mida?“

„Sa tahad mult midagi paluda ja sa kardad, et ma ütlen ära. Sellepärast oledki sa siin isiklikult ja nimelt pärastlõunal, sest sa tead, et siis ma ootan kannatamatult kojuminekut ja võin äkki nõustuda lihtsalt seepärast, et minema saada. Nii et ärme raiskame aega. Lihtsalt küsi.“